

PERSONA

MAXIME GIRARDEAU

VÍM, KDO JSI.
ZNÁM TĚ.

THRILLER

PERSONA

Copyright © Maxime Girardeau, 2020

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Veronika Matiašková, 2021 Cover ©

Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0905-2 (pdf)

PERSONA

MAXIME GIRARDEAU

VENDETA

Vím, kdo jsi. Znáám tě.

*„Člověk je provaz natažený mezi zvířetem
a nadčlověkem – provaz nad propastí.“*

Friedrich Nietzsche,
Tak pravil Zarathustra

Otevřel oči.

K tomu, aby se dostal z mlhy barbiturátů, potřeboval několik vteřin. Několikrát zamrkal a při každém mrknutí rozevíral oči co nejvíc a točil panenkami ze strany na stranu.

Dřevo vydalo pár tlumených zvuků v odpověď na úderý jeho nohou a paží. Byly téměř neslyšitelné, zdušené vodou a zastřené otřesy nedaleko projíždějícího vlaku.

Sténal těstovitými ústy, pořád ještě přesně nevěděl, co se s ním děje.

Jeho sténání přešlo v téměř srozumitelná slova. Zvuky boučání do dřevěné stěny zesílily, přiblížily se. Přicházelo zjevení pravdy.

Při pohledu na něj se nedostavila žádná emoce. Nepodařilo se mi v útrobách najít sebemenší pocit, který by prozrazoval, že žiju.

Nic.

Vzali mi všechno. On. Stejně jako ti druzí.

Absolutní odnětí.

Nevěděl, že se na něj ze stínu nehybně dívám, že pozoruji každý jeho pohyb, pátrám v jeho duši a hledám tu svoji.

Místnost částečně ozařovala zaprášená žárovka. Visela ze stropu na elektrickém kabelu. Už ji asi nepoužívali roky, zapomněli na ni, stejně jako na celou tuhle místnost. Čas odnesl oficiální plány.

Tohle místo bylo vybráno kvůli špinavému světlu, které zdůrazňovalo lepru, jež zachvacovala stěny, rok za rokem, desetiletí za desetiletím. Zdálo se, že od té doby, co poslední člověk zhasl tuhle žárovku a zavřel za sebou dveře, uplynulo celé století.

Zavolal o pomoc.

Konečně.

Jeho hlava se teď pohybovala na všechny strany ve snaze pomoci tělu uniknout z vězení. Bylo to nemožné. Dřevěný sud ho věznil celého a ruce a nohy měl svázané, aby se nemohl bránit.

Ve tváři se mu objevila bolest. Vraštil čelo. Mezi vráskami se mu tvořily kapky potu a stékaly po obličejí. Kůži měl zjizvenou hlubokými řezy. Dalo mi práci udělat je tak, aby z nich nevykrvácel, chtělo to čas a použít všechno umění, které do mě vpravili v táboře.

Vím, jak probudit bolest, jak z ní udělat zahlcující vlnu. Vím, kde jsou rozmístěny nervy. On je právě jeden po druhém s hrůzou objevuje. Poprvé cítí, jak se celé jeho tělo noří do oceánu utrpení.

On byl také mistrem násilí, v jeho čisté, mentální formě.

To moje je drsnější.

Tentokrát zařval. Jeho údy sebou mlátily, aby se dostal ze sarkofágu. Jenom hlava trčící ze sudu se snažila porozumět.

Přišla ta správná chvíle. Čas vyjít ze stínu a představit se mu.
„Poslouchej mě.“

Jakmile mě uviděl na světle, ztuhl, pak mu v mozku probleskla nějaká myšlenka. V pohledu se mu mihla naděje jako hvězda letící temnou nocí. Pokusil se promluvit, ale jazyk ztěžklý barbituráty mu bránil. Ruce tloukly do dřeva. Bojoval o to, aby přežil, a chytil se té naděje.

Stojím teď u něj, jsem jen několik centimetrů od jeho obličeje. Začíná jím už prostupovat zápach.

„Uklidni se. Panika je zbytečná. Brzy zemřeš a já ti teď řeknu proč.“

ČÁST 1

KAPITOLA 1

Kahl se posadil na kraji postele a zakroužil kotníky. S každým zakroužením se jejich pružnost trochu zlepšovala. Každý den v pět třicet se jeho budík roztřásl jako smartphone v tichém režimu. On už byl vzhůru, jako by byl nastavený na to, aby svoji ztuhlost ukončil sám. S otevřením očí ale čekal na první vibraci, pak na okamžik naslouchal tichu. Protáhl postupně všechny svaly od hlavy až k patě. Sestavu zakončil pomalým otáčením krku s pohledem upřeným na lištu stropního svítidla.

Vstal a prošel dlouhou chodbou do velké kuchyně, otevřené do obytné místnosti. Ještě nezačalo svítat. Noc se odlupovala, prohlubovala, prožívala své poslední okamžiky.

Kahl přesnými pohyby rozkrájel jablko, mrkev a půl červené řepy. Kousky vložil s kapkou citronu, trochou zázvoru a čerstvé kurkumy do odšťavňovače Brentwood JC-500. Koupí mu doporučila jeho výživová poradkyně. „Je to nejvhodnější způsob, jak přijmout maximum vitamínů a živin nezbytných pro vaše zdraví,“ řekla mu svým vysokým a přísným hlasem. Přesně proto nechává potravinářský průmysl hromadit konzervanty, pesticidy, aditiva a další rakovinotvorné koktejly ve všem tom žrádle pro chudé, vyvodil z toho Kahl. „Nezapomeňte, že jste to, co jíte,“ končila vždycky svoje tirády, na půl cesty mezi lifestylem ze Silicon Valley a konzervativní pařížskou

buržoazií. V takovou chvíli si Kahl kladl otázku, jestli ji má vyrazit, nebo obejmut.

Po dvaceti minutách posilování následovalo čtyřicet minut na běhacím pásu, osm až devět kilometrů podle toho, co den předtím jedl. Cvičební plán měl v iPadu položeném na stole hned vedle osvěžujících ubrousků. Cvičení speciálně pro Kahla připravil bývalý olympijský šampion ve spolupráci s jeho lékařem, emeritním profesorem ze Salpêtrière. Než začal, zapnul velkou plochou obrazovku a připojil se k BFM, svým Fox News po francouzsku.

V šest čtyřicet pět šel do sprchy. Sprchoval se se stejnou posedlostí každým detailem, jako dělal všechno ostatní. Momentálně používal řadu výrobků s extrakty z arktických bylin. Z gelu se uvolňoval pocit čistoty a svěžesti. Na kůži se mu tvořil hebký film.

Pootočil pákou baterie o pár milimetrů doleva. Teplota vody stoupla o deset stupňů. Stejně teplo jako kdysi. Odnoslo jeho myšlenky o několik desítek let zpátky.

Pohltil ho zápach plísně. Štípal ho do nosu. Šířil se všude. Sžíral rostliny, polykal stropy, vtíral se pod zažloutlé tapety. Útočil na každičkový kousek toho, co člověk vybudoval, jako hladový netvor, kterého nezastaví žádná kamenná pevnost. Bývalá fara přestavěná na dětský domov byla pokrytá plísní od sklepa až po střechu.

Plíseň byla cítit všude, kam jste se hnuli, dokonce i v ředitelně, jediném místě, které vykazovalo jakés takés známky modernosti. Plíseň prostupovala oblečením, sešity, jídlem i samotnými dětmi.

A přesto měl skrýš, kde mu bylo dobře. Na samém konci společných sprch, v posledním boxu, pod teplou vodou. Dokonce i strach, jeho stálý společník, trochu ustoupil. Srdce zpomalilo, tlak se stabilizoval, spánky přestaly horečně

pulzovat v rytmu strachu. Byl nahý. Byl zranitelný, ale jen tady dokázal volně dýchat.

Zaslechl jejich hlasy. Už se srocovali, aby si na něj počkali. Jakmile vykročí ze svého svatostánku, budou se mu snažit sebrat ručník, nechat ho nahého. Další do něj budou strkat a ti výřečnější použijí všechny svoje dovednosti, aby ho ponížili. Jejich křik možná přitáhne pozornost několika retardů. Přiběhnou, aby se podívali, jak se ten „měšťánek“ nechává ponižovat, urážet, mlátit, a až se objeví krev, křik hloučku dětí pronikne jeho spánky, prorazí si nervovými drahami cestu do jeho mozku, aby si ty facky pořádně pamatoval a co nejmíc ho to zahanbilo.

Kahl prudce posunul páku na opačnou stranu. Na záda mu dopadla stěna ledové vody a smazala vzdálené vzpomínky. Jeho mučitelé zmizeli. Svaly se mu stáhly v koordinovaném reflexu. Otevřel oči a soustředil se na pravidelnost dýchání a dokonalou nehybnost. Donutil svou mysl, aby odolala primárním reflexům, aby se stůj co stůj koncentrovala.

Dnes je to Kahl Doe, kdo nahání strach ostatním.

Právě když se utíral, zeptal se ho ženský hlas:

„Kam jdeš?“

Aniž by se otočil, odpověděl:

„Jedu do Cannes.“

„Na jak dlouho?“

„Na pár dní.“

„Řekl jsi to dětem?“

„Udělej to za mě.“

Slyšel, jak po parketách klapou podpatky.

„Přišla zásilka?“

„Máš ji na stole,“ řekla na odchodu. Dovedl si představit, jak znechuceně se tváří.

Než sešel dolů, aby si vzal taxi, prohlédl si, co koupil. Stálo ho to třicet pět tisíc euro v dražbě. Byl to asi deset centimetrů

silný, hladký oblázek a do něj vytesaná tvář. Tento magický kámen ze souostroví Vanuatu představoval velmi mocného kouzelníka. Jeho posláním bylo předávat magické schopnosti každému, kdo jej vlastní.

Kahl se stal jedním z nejvýznamnějších sběratelů domorodého umění na světě. Dostal několik nabídek, aby vystavil některé ze svých kousků v New Yorku, Dubaji či v Berlíně, ale nikdy s tím nesouhlasil. Síla těch předmětů byla příliš velká na to, aby ji nechával vadnout před zraky jiných lidí.

Bylo sedm patnáct, když vstoupil do výtahu, který zastavil přímo na jeho poschodí. Před hlavním vchodem už na něj nějakou dobu čekal taxík. Na letiště Charlese de Gaulla to měli sotva třicet minut.

KAPITOLA 2

Divizní komisař Vannod si zavolal Francka Somerseta. Mobilizoval ho kvůli jednomu případu napadení. Franck rychle pochopil, že jde o něco neobvyklého. Za pětatřicet let u kriminálky nebyl nikdy pověřen, aby vedl vyšetřování nějakého napadení. Podivnost této žádosti, obyčejné fyzické napadení, a ne vražda jako obvykle, stačila jako důvod k tomu, aby bez dalšího vyptávání souhlasil.

Když mu Vannod zavolal, Franck zrovna snídal ve své obvyklé kavárně, u L'Ami Justin v ulici Repos, na hranici jedenáctého a dvacátého obvodu.

Vždycky si sedal k malému kulatému stolku vzadu vpravo a zapadl do pohodlné pohovky potažené černou kůží. Franck měl rád, když se věci každé ráno opakovaly jako rituál.

Čerstvé noviny si položil mezi jablečný džus a croissant, místní „Justin“ mu přehrál noční rozhlasové vysílání *Afterfoot* a mezi dvěma vzletnými proslovy spíkrů vypil Franck kávu a dozvěděl se, co je ve světě nového. Někdy si objednal ještě jedno kafe, aby si tuhle chvíli trochu prodloužil, aby o něco déle pozdržel čas klidu a pohody.

Toho rána mu ve druhé kávě zabránily dvě věci. Musel rychle zmobilizovat tým na novou akci. A obličej v novinách, nateklý ambicemi a nenávistí, s titulkem *Trumpokalypsa* ho

nutil dát se honem do práce, aby po svém aspoň trochu zaplašil to palčivé rozčarování.

Zvedl se, nechal na stole desetieurovou bankovku, a zatímco šel těch pár desítek metrů, které ho dělily od jeho bytu, vyťukal telefonní číslo.

„Tady Franck.“

„Ahoj,“ odpověděla Laurence Milhauová.

„Právě si mě zavolał Vannod.“

„A?“

„Posílají nás na nějakou agresi v nemocnici Svatá Anna.“

„Agrese ve špitále? Víš jistě, že si nespletl tým?“

„Jo. Zmobilizuj všechny a sejdem se tam za půl hodiny.“

„OK.“

Laurence dělala s Franckem už deset let. Od té doby, co sestavil vlastní speciální jednotku, jesle, jak někteří říkali. Odvolal se na svoji kariéru sestávající z několika oslnivých úspěchů a požádal o možnost sestavit vlastní tým od A do Z, aby si mohl sám vybírat, s kým bude pracovat. Žádost byla přijata a on kromě Laurence, která byla jeho pravou rukou, najímal jen mladé policisty s novátorskými kompetencemi a kompatibilními povahami.

Franck otevřel dveře do svého doupěte na rohu ulice Roquette a bulváru Ménilmontant. Cítil něco ve vzduchu. Vypadalo to na originální akci. Musel si ještě nutně ukrást pár okamžiků, než ho bouře pohltí.

Prošel obývánkem, masivní podlaha mu praskala pod nohama. Otevřel velké francouzské okno, které dovoľovalo světlu, aby intenzivně omývalo stěny pokoje plného knih. Na malé terase za zábradlím z kovaného železa chvíli poslouchal svoje město, svoji Paříž, jak říkával. Znal ji stejně dobře jako známé milovanou ženu, která si přesto zachovává nějaké to tajemství. Cítil, jak se mu chvěje pod rukama skrze kov balustrády. Rád

si představoval, jak mu každé ráno šeptá pár slůvek, aby mu poradila, kam se podívat, kde je ho třeba.

Naproti měl největší pařížský hřbitov, jeden z nejslavnějších na světě, hřbitov Père-Lachaise. Leželo tam před jeho očima sedmdesát tisíc hrobů a ještě víc duší, aby mu připomínaly, proč dělá to, co dělá, a taky aby si vzpomněl na matku.

Ohromná hlavní brána, sevřená mezi kamennými sloupy, upozorňovala příchozí, že vcházejí na mystické místo. Když se trochu naklonil, mohl dokonce zdálky rozeznat hrob Hélène a Pierra Desprogesových a představoval si, že ještě více napravo za stromy vidí hrob Jima Morrisona.

Každému pozdrav, poslední nádech a rituál byl u konce. Stopař se mohl vydat na lov.

Podepsala a parafovala jsem správně všechny stránky smlouvy? Trochu se bojím, že ne. Musím si přečíst ještě jednu mail od advokáta, možná jsem zapomněla na nějaký papír, tak to musím udělat dneska co nejdřív. Kolik tomu advokátovi vlastně je? Používá hrozně mladistvé formulace. Formulace... do háje, zapomněla jsem říct Karimě, aby poslala nový mail Criteovi s jinou formulací o příslušnosti dat, tak to je další důležitá věc. Když na to myslím, co asi ten Paul Criteo dělá? Nebyl špatný a mohla jsem mu možná nabídnout práci sales specialisty v telekomunikacích. Mohla tu být trocha nové krve. Na na na, na na na, I'm looking for new blood, na na na, na na na; yeah yeah yeah!... Maja má pravdu, Zayde Wolf je cool. Ups, kde jsem to byla? Jo, sales specialista telekomunikací. Měla bych si pospíšet, jestli nechci v příštím čtvrtletí přijít o pozici. Taky si musím dojít na poštu pro ty nové boty, aby je neposlali zpátky do Německa. Chtělo by to nějaké poslíčky, kteří by vyzvedávali balíky na poště, byla bych dobrá zákaznice.

Ozval se ostrý a nepříjemný zvuk.

Elga otevřela oči. Byl to signál nového dne. *Už?!* pomyslela si a sáhla po smartphonu hned při prvním tónu. Zastavila budík a aktualizovala aplikaci *Le Monde*. Ihned se zobrazila hlavní strana.

Oči měla zamžené, mrkání čistilo zorničky, ale titulek nemizel. Fotka na černém pozadí by mohla sloužit jako obálka dystopického sci-fi románu. Druhé a pak třetí mrknutí už úplně odstranilo ranní mlhu a informace zůstala.

Elga se rozhodla, že se posadí. Nechtělo se jí tomu věřit. Několik okamžiků nedokázala vstřebat, co vidí. V její každodenní utopii byl tenhle muž máchající pěstí pouhou karikaturou, jen skvělým materiálem pro humoristy.

Elga položila nohy na parkety, které pokrývaly celý byt kromě kuchyně a koupelny. Dvakrát se pořádně nadechla. Otiskem prstu odblokovala obrazovku, která se mezitím zamkla, a titulní strana se automaticky obnovila.

Přicházel ke slovu alternativní vesmír.

Vstala trochu vyřízená, přešla těch několik metrů, které ji dělily od koupelny, a přemílala si každé slovo z titulků. Její znalosti o světě, o jejím světě, se povážlivě zachvěly.

Rychle se osprchovala. Její realita se proměňovala podle toho, jak se probírala. Přesto nebyl důvod měnit dokonale vyvážené ranní rituály.

Každá etapa, která ji dělila od kanceláře, už byla dávno promyšlena, vyzkoušena a zhodnocena. Nejdřív sprcha, pět až šest minut podle toho, jaká je okolní teplota, na tom závisí, jak rychle teplá voda přiteče do kohoutku. Pak se obléknout, dvě až tři minuty podle počtu kusů a jejich složitosti. Celý outfit si připravovala na hromádku předchozí večer. K tomu minuta sušení, tři minuty na trochu make-upu a minuta na nečekané události, takže Elze stačilo třináct až patnáct minut od probuzení ke strategickému okamžiku snídane.

Díky taktické poloze koupelny mezi pokojem a šatnou se Elze dokonce podařilo zredukovat tuto dobu o jednu až dvě minuty oproti předchozímu bytu. Krásné vítězství, dobře, že se přestěhovala. Jakmile byl rituál dokončen, Elga si znovu vzpomněla na titulní stránku novin *Le Monde*. *Možná byla jejich redakce vystavena útoku hackerů?* napadlo ji.

To bylo nad slunce jasnější.

„Ten Putin je přece jen zvíře!“ pronesla nahlas, s lehčím srdcem a náznakem úsměvu.

Elga měla pocit, že se nechala nachytat, ale ulevilo se jí. Koneckonců i ona, která už dvanáct let pracovala pro nadnárodní digitální firmy, pro GAFAM, jak říkají novináři, mohla sednout na lep obyčejné propagandě. Když si v rychlosti prolétné mezinárodní tisk, bude mít jistotu. Směr *Le journal de Montréal*, pro začátek. Měla tak ráda Kanadu, že s ní udržovala kontakt občasným čtením jejích deníků.

Oh my God, titulní strana jí vyrazila dech. Když se podívala na třetí titulní stranu, už se to nedalo popřít.

Apocalypse Now psalo se v *Courrier International*.

Bylo stěží uvěřitelné, že by všechny noviny na planetě držela v hrsti neviditelná ruka Kremlu. Elga freneticky prolisovala titulní strany všech novin, které ji napadly.

House of Horrors v *Daily News*; *Dios perdona a America* v *El Periodico*; *EE UU cae en manos del populismo agresivo de Trump* v *El País*; *A Trump Shocker* v *Boston Globe*; *Trumpocalypse* v *Libération*.

Ucítila, jak jí iPhone v dlani vibruje. Upozornění na WhatsAppu, Maja jí poslala zprávu.

„Vidélas to?!! :!“

„Jo, ale nejsem si jistá, jestli jsem se probudila. Je fakt možný, že se něco takového děje? :o“

„Je to neskutečný, taky si to nedokážu představit!!“

„Dáš mi vědět, co se říká na ministerstvu?“

„Jasně, běžím, pa. ;)“

Elga zavřela WhatsApp a znovu si pustila aplikaci jednoho večerníku. Prošla si noční live zprávy. Dala si dohromady chronologii událostí, které se týkaly tématu. Viděla, jak se tu míchají svědectví dopisovatelů na místě, fotky jásajících i plačících davů, reakce osobností sesbírané Francouzskou tiskovou agenturou, anonymní tweety a komentáře Paula z Dvaadvacítky či Martine z Národní fronty.

Elga pocítila závrať z dějinného zvratu. Vzpomněla si na World Trade Center a rok 2001, na Le Pena v roce 2002, na Lehmany v roce 2008, na Charlie Hebdo v roce 2015. Koneckonců na to, že je někomu ve Francii už pětatřicet, bylo těch krvavých okamžiků celkem málo. *Víš, co to znamená?* říkala si, když dopíjela latte.

Představovala si tuhle situaci spíš jako noční můru než jako reálnou možnost. Sestavovala si ústupové scénáře, kontraofenzivy, plány byly připravené. Byla světoobčankou, takže se mohla sbalit, sednout do letadla a odletět na druhý konec světa. Neměla by žádný problém udržet si práci. Zaměstnavatel by jí dovolil pracovat, kde by chtěla. Její profesionální postavení ji osvobozovalo od všech vazeb. Ale nikdy ji nenapadlo, že by ty plány mohly znamenat víc než pár večerů fantazírování.

Byla to jen taková hra na strašení. Někteří přemýšlejí, co by dělali, kdyby přišla epidemie zombií nebo útok mimozemšťanů nebo jaderná postapokalypsa. Elga si představovala všechny změny, které by přineslo zvolení diktátora do čela USA.

Jenže jakmile se zvedne opona a hra se setká s realitou, fikce je najednou tady a rozmaže všechno, co dosud vypadalo skutečně. V téhle revoluci je prozření drsné a odpor okamžitý. Koneckonců, automatickou reakcí je znovu najít ztracený ráj.

Fotky běžely na tabletu ve smyčce. Odpudivý vlajkonoš zvedal nad hlavu zaťatou pěst. Elgy se to dotýkalo. A přece

by se jí to týkat nemělo. Vždyť je Francouzka, a pro všechny Francouze je důležité jen to, co se děje na území Francie.

Spokojená třicátnice vnímala, že jsou otřeseny její nejhlubší hodnoty. Potřebovala se něčím vzpružit a dnes ráno se rozhodla, že vybočí z rituálu. Nasnídá se v kanceláři.

Když zavírala dveře od bytu, věděla, že se něco změnilo, že něco vzniklo, něco, co se po desetiletí skrývalo, co bylo v polovině minulého století zapovězeno. Ale Trump znovu otevřel dveře a vlny se valí ven.

Nasazení policie vypadalo předimenzovaně.

Kriminálka a vědecké oddělení se soustředily na těžké zločiny: na vraždy, únosy a zmizení. Fyzická agrese spadala pod národní policii a byla klasifikována jako delikt. Francie v historii oddělila udržování pořádku od honby za kriminálníky a organizovaným zločinem. Franck si nepamatoval žádný jiný případ napadení, který by dostala na starost kriminálka.

Když přišel před hlavní budovu psychiatrické léčebny Svatá Anna, o krok couvl. Potřeboval ten metr navíc, aby si ji mohl prohlédnout jako jedinečný celek.

Základem tohoto impozantního architektonického výtvoru byly řád a čistota. Jedna z nejznámějších pařížských psychiatrických léčeben se uhnízdila na východní špičce čtrnáctého obvodu na jihu Paříže hned vedle čtvrti Maison-Blanche s její slavnou Butte-aux-Cailles, vesničkou z minulého století uprostřed hlavního města a s podložím prožraným vápencovými lomy.

Už od svého založení v roce 1651 byla symbolem péče o duševně nemocné ve francouzském stylu. Symetrie těchto míst byla strhující, celý komplex byl rozdělen osou, na níž trůnilo ředitelství. Organizace obytných prostor, pokojů,

terapií, vnitřního pohybu i expozice byla pečlivě naplánována tak, aby se Svatá Anna stala nedílnou součástí zotavování pacientů.

Centrum sledovalo teoretickou koncepci Jeana-Étienna Esquirola, podle nějž místo pobytu nemocných hraje v terapii aktivní roli. Svatá Anna vznikla v době prudkého vývoje společnosti, kdy svoji revoluci prožívala také péče o duševně nemocné. Cílem už nebylo blázna zavřít, ale vyléčit ho a začlenit zpátky do společnosti. Každá budova tohoto velkého komplexu byla golemem podílejícím se na péči o pacienty pod ochranou svatých patronů.

Jakmile Franck prošel širokým klenutým vchodem vedoucím do ústřední kanceláře přestavěné na recepci, našel tam Laurence, jak organizuje tým: informace o oběti, o postupu operace, výslechy nemocničního personálu a svědků, předběžné vědecké analýzy.

Laurence Franckovi pokynula, aby ji následoval spletí chodeb a bludištěm sousedních budov, dvorů a zahrad. Franck využil těch pár minut chůze přes staletí lidské bídy k tomu, aby zjistil, čím se bude v příštích dnech zabývat.

„Kolik času máme na identifikaci?“

„Snad jen dnešek. Byl nalezen nahý a nic u sebe neměl. Navíc měl useknuté ruce, takže není možné použít otisky. Žádná protéza, budeme muset udělat otisk zubů.“

„Co mu udělali?“

„Nemám úplné informace. Víím ale, že ten muž byl mučen, dlouho, možná celou noc. Našli mu rány po celém těle, přesněji hluboké řezné rány na různých místech. Pravou ruku měl odseknutou pod loktem a měl odříznuté genitálie.“

„Sakra práce,“ vyhrkl Franck, aniž by čekal na odpověď.

„A to není všechno. Útočník skončil tím, že mu udělal něco, co vypadá jako lobotomie.“

„Lobotomie?“

„Jakmile budu mít přesnější informace, dám ti je. Ale to pořád ještě není to nejpodivnější,“ dodala. „Když jsem říkala, že byl úplně nahý, nebyla to technicky tak úplně pravda.“

„Jak to myslíš?“ zeptal se Franck a zpomalil, aby s Laurence srovnal krok.

„Měl na obličej masku, takovou kamennou věčičku podobnou karnevalové škrabošce, ale starší, možná starožitnou.“

„Masku...“ opakoval Franck.

„Byla přibitá hřebíky rovnou k obličej.“

Franck si v hlavě srovnal všechno, co se od Laurence právě dozvěděl. Už pochopil, proč mu Vannod svěřil tuto záležitost. Extrémní brutalita útočníka by sama o sobě stačila k zahájení kriminálního vyšetřování. Navíc místo a maska napovídaly, že jde o sdělení určené policii, takže případ vyžadoval komplexnější a delší vyšetřování než obyčejná agrese. Proto ho dostal na starost Franck se svým týmem. Vannod se chtěl ujistit, že se specialisté téhle smrduté záležitosti věnují.

„Víš se, kde byl mučen?“

„V místnosti, kde ho našli. Ve velké budově, která je už několik let prázdná. Příští týden měla začít rekonstrukce. Gilles dělá fotky a videa, Marion sběry.“

„Kdo ho našel?“

„Jistý doktor Gbetro, lékař ze včerejší noční služby. Pětačtyřicet let, z toho deset let tady, žádný vroubek, žádná známka, že by s tím měl něco společného. Tanguy ho zrovna znovu vyslychá, ale vypadá to, že je z toho venku.“

„Jak ho našel?“

„Krátce před sedmou šel k východu ze západního křídla nemocnice. Vracel se domů po noční službě. Cestou k tomu východu se musí projít chodbou opuštěného křídla.“

Laurence ukázala na konec chodby, kterou spěšně procházeli, aby mu přesně označila ono místo.

„Tamhle uslyšel zdušený křik z horních pater.“

Opuštěný pavilon se přes kamenné sloupoví rýsoval čím dál jasněji. Jeho vnější podoba odkazovala na vědeckou architekturu konce devatenáctého století. Byla tu zřejmá snaha o jednoduchost a symetrii celku.

„Dveře byly rozlámané,“ vysvětlila Laurence a ukazovala na poškozené dřevo kolem kovového zámku, který pečetil vchod. „Jak můžeš vidět, je to starý zámek a k jeho zničení nebylo zapotřebí zvláštních znalostí. Kromě toho jsme na odlehlém místě a kamery sem nedosáhnou.“

„Měl by se na to mrknout Gilles a podívat se na profily všech lidí, kteří by mohli znát tyhle věci: opuštěný pavilon, dveře, bezpečnostní kamery.“

„Jo, ví o tom, ale bude to trvat. Mluví se potenciálně o tisících lidí.“

Když stoupali po širokých kamenných schodech, Franck si pozorně prohlížel omlácené stěny. Malba, kdysi bílá, se téměř všude odlupovala. Přes vitráže sem pořád ještě proudilo silné a intenzivní světlo, jen trochu stíněné vrstvou prachu a špíny a hodné pozornosti Tobeho Hoopera.

Když Franck sunul ruku po masivním dřevěném zábradlí, cítil tíhu historie, jako by se kolem nich mohly objevit stíny z minulosti. Franck se otočil k Laurence, její dlouhé blond vlasy ostře kontrastovaly s pochmurnou zchátralostí místa.

„Pokračuj, co dělal doktor dál?“

„Uviděl, že dveře někdo vylomil. Zavolal ze svého mobilu sekuriťáky a šel se podívat dovnitř, aby zjistil, kdo tam křičí.“

„To nepočkal na bezpečáky?“

„Řekl, že slyšel křik někoho, kdo je v hodně velké nouzi, a že měl za to, že mu musí co nejrychleji pomoci.“

„A pak?“

„Říká, že zdroj křiku pár minut hledal. Prostory byl prázdné, tmavé, elektřina nefungovala. Mátla ho ozvěna. Po hmatu

došel až k pokoji 314 v třetím patře, kde našel oběť. Hned se muži pokusil poskytnout první pomoc, ale když mu zkusil sundat masku a viděl, jak je přibitá, pochopil, že se tu odehrálo něco strašného. Bezpečáci dorazili za chvíli, a když ohledali zranění oběti, rozhodli se, že zavolají policii.“

„Jak to všechno doktor snášíš?“

„Je v šoku. Bylo zvláštní vidět velikého, skoro dvoumetrového, stokilového chlapa, který pracuje v léčebně už deset let, jak je očividně otřesený z toho, co viděl.“

„To mi povídej!“ vyhrkl Franck a popadal dech. Poslední schody mu připomněly jeho věk.

Laurence s Franckem došli do třetího patra. Marion se činila v chodbě kolem vchodu do pokoje 314. Pokynula Franckovi, který jí zamával, když šel kolem, a nechal ji vejít dovnitř.

„Ahoj, šéfe.“

„Ahoj, Marion.“

Marion se přidala k Franckovu týmu o rok a půl dříve. Byla to soudní lékařka a v týmu zodpovídala za analýzu místa činu. Zůstala v univerzitních aulách o něco déle než většina lidí a osvojila si více specializací. Ovládala množství identifikačních technik, hlavně odontologickou analýzu a morfoanalýzu krevních stop.

Byla vysoká, vyšší než všichni ostatní, někdy i o hlavu až dvě. Dodávalo jí to nemotorného vzezření, asi jako by pořád ještě neovládala chůď. Přesto byla schopná nepřekonatelné přesnosti, když si natáhla pracovní plášť, rukavice a masku. Franck k Marion cítil zvláštní něhu, hlavně od té doby, co věděl, že nezůstane u policie. Před nějakým časem se rozhodla, že pojede na cestu kolem světa. Za rok nebo za dva, říkala, až mě už nebudete potřebovat. Ve skutečnosti to mělo být ve chvíli, kdy bude mít pocit, že už se nic nového nenaučí. Franck si cenil hlavně téhle originality, zbavené všech ambicí kromě osobního naplnění.

Dveře do pokoje byly masivní, vyrobené z jednoho kusu silného dřeva chráněného nátěrem. Uprostřed měly vyřezané okénko, aby bylo do pokoje vidět. Zvědavce chránila kovová mřížka. Na dveřích byly instalovány tři zámky: dole, nahoře a uprostřed. Byly původní, rustikální.

Franck překročil práh a rozhlédl se. Stál v malé místnosti, šest metrů čtverečních. Neidentifikovatelná dlažba na podlaze, stejná zašlá běloba stěn, štiplavý zápach plísně, potu, zvratků a krve. Bylo zde několik čerstvých skvrn.

„Seznámíš mě s místem činu?“ zeptal se Franck a otočil se k Marion.

„Muž byl připoután k téhle židli uprostřed.“ Ukázala na kovovou židli, skvrnitou od rzi. „Je na ní patrné množství tělesných tekutin. Je tady taky spousta krve. Tady, tady a tady.“ Ukazovala postupně na střed místnosti, stěnu vpravo a za židli. „Hodně krve je pod sedátkem, pravděpodobně kvůli amputaci genitálií.“

Franck zůstával na krok ode dveří, aby nekontaminoval prostor. Marion vyznačila průchody na každou stranu místnosti. Vykonávala podivné pohyby, kroutila se a dělala dlouhé kroky. Chvillemi vypadala, že se zřítí, ale ve skutečnosti s příkladnou obratností předváděla, jak se chovat v blízkosti citlivých zón.

Dostala se do středu místnosti a pokračovala ve výkladu.

„Stop na podlaze je mnoho. Útočník svoji oběť několikrát obešel a chodil po celé místnosti. Velikost bot asi třicet devět nebo slabá čtyřicítka, plochá podrážka bez vroubků. V levém rohu mám ještě jednu stopu, podle mě od batohu položeného na zem.“

„Takže spíš střední nebo drobná postava?“

„Je to pravděpodobné.“

Marion nechala Franckovi pár minut. Pozorně si prohlédl všechno, co mu označila. Pak pokračovala:

„Se stěnami je to složitější. Jsou ve velmi špatném stavu. Bude těžké z nich získat vzorky a oddělit to, co nás zajímá, od zbytku.“

Světlomety ve čtyřech rozích místnosti vydávaly silné umělé světlo a zdůrazňovaly miniaturní stíny, které tvořila oprýskaná malba na všech zdech. Tancovaly po nepřehledné ploše a dodávaly jí organické strakaté zbarvení.

„Děkuji.“

„Poslední věc, šéfe.“

„Poslouchám.“

„Ta kalvárie trvala dlouho. Hodně dlouho. Mám mnoho krevních stop v různých stádiích koagulace. Mohlo to trvat celou noc.“

Franck se zhluboka nadechl a pak vydechl své pocity: zuřivost, násilí, uvěznění, mučení, amputace, pomsta, šílenství a maska skrývající tvář, možná identitu. To mu jeho instinkt nabídl jako první indicie.

Franck promluvil po deseti minutách strávených pozorováním pokoje a vizualizováním nesnesitelného mučení, kterému byl ten muž podroben. Sestavil si první mentální obraz události. Stín po dlouhé hodiny mučící ubohého chlápka. Musí rychle zjistit důvod.

„Tak honem do práce, chci všechny na svém místě!“ vyzval kolegy a hlavně sebe.

KAPITOLA 3

Kahl Doe otevřel opatrně dvířka a všeho se dotýkal co nejméně. Dotekem se přenášejí stovky nemocí a tahle auta vozí kdovíkoho. U něj už se z těchhle prostocviků stal reflex, který vykonával automaticky a dovedl ho k dokonalosti.

Kapesník neustále uložený v jeho vnitřní kapse mu umožnil nedotýkat se kovového držadla ani dvířek, když vystupoval.

Diskrétním pohybem vrátil kapesník do kapsy, uchopil zavazadlo a vydal se směrem k bráně pro VIP cestující.

Terminál 2F na letišti Charlese de Gaulla hučel jako supermarket před Vánocemi. Lidský chaos se rozléval jako břichaté tsunami a vypouštěl do vzduchu jedovaté výpary potu, kávy nebo zkaženého dechu anebo všechno dohromady.

Kahl kráčel přímo k přepážce. Ti, co se mu připletli do cesty, mu museli uhnout sami. Létal minimálně dvakrát týdně. Jen zřídkka zůstával v Paříži celý týden. Jeho pracovní povinnosti se pojily s jeho vnitřní potřebou rozsévat svou moc po celém světě.

Předložil platinovou kartu *frequent flyer* mladé ženě, která byla pověřena tříděním pasažérů. V několika vteřinách byl u bezpečnostní kontroly.

Kahl nerad čekal.

Považoval svůj čas za nekonečně cennější majetek než čas lidí kolem sebe. Čekání bylo prastarým společenským ukazatelem. Trpělivost patřila mezi typické vlastnosti střední třídy.

Kontrola probíhala rychle, Kahl navíc dokonale spolupracoval. Každý předmět, který bezpečnostní personál potřeboval prověřit, pokládal přesně tam, kde měl být, navíc v přesném pořadí. Mezi jeho příjezdem na letiště a nástupem do letadla uběhlo jen asi deset minut.

A teď přicházela delikátní etapa.

Kahl letěl do Cannes na světový festival reklamy Lions. Toho rána airbus A321 v 8.25 přepravoval mnoho jemu podobných. Lidi z marketingu, reklamy a digitálního světa. Tvořili šťastnou rodinku globalizace. Heterogenní skupina bez společné kultury či historie, která však pochopila pravidla hry a uměla je obrátit ve svůj prospěch. Uvnitř tohoto mikrokosmu byl Kahl uznávaným a obdivovaným profesionálem vzbuzujícím závist. Přitahoval k sobě pohledy a ti nejspělejší se s ním většinou snažili seznámit.

Kahl nerad ztrácel čas a to se týkalo i probírání banalit s průměrnými lidmi, kteří neodolali, aby se nepokusili získat na pár vteřin, ba dokonce minut jeho pozornost. Kahl vstoupil na půdu, kde vládly ambice. V mládí si udělal jasný a vyhraněný názor na lidskou rasu. Byl naplněn chladnou nenávisť, kterou choval rovnoměrně k celému lidstvu. Ať už šlo o jeho fyzické závazky z masa a kostí, nebo jeho společenské závazky. Kahl byl kdesi na hraně anarchismu, tam, kde vztahu čisté a dokonalé síly nestojí už nic v cestě.

Z dálky zahlédl pár známých tváří.

První z nich patřila muži křehké konstituce s pleší, navlečenému do špatně střiženého obleku a s brýlemi jako ze starých časů. Pro Kahla to byl prostě Úředník. Měl totiž ve zvyku škatulkovat si každého, koho potkal, stejně jako si definoval

segmenty marketingu. Byl to nejen takový intelektuální tělo-
cvik, téměř hra, která mu umožňovala neustále testovat svou
schopnost vypreparovat charakteristiku osoby, která zastu-
povala celou skupinu, ale také psychická reakce na vlastní
neschopnost zapamatovat si navzdory vynikající paměti jména
lidí. Jejich sociální stereotypy se tedy stávaly jejich příjmeními.

Úředník byl taky první, kdo si Kahla všiml. Byl jako hloda-
vec s mimořádným vizuálním dosahem. Zrak se mu vyvinul
díky jeho kulturnímu darwinismu. Byla to pijavice hledají-
cí hostitele. Ne z vnitřní potřeby lidského sdílení, ale pro
možnost parazitovat. Jelikož jeho výdaje nesměly přesáhnout
dvacet euro, měl ve zvyku se nechávat všude zvat.

Zamířil ke Kahlovi se širokým úsměvem a pravou rukou
napřaženou k pozdravu.

„Pane Doe, jak se vám daří? To je doba, co jsem vás neviděl.“
Jeho blažený úsměv se roztrýštil o Khalův výraz, který pro-
zrazoval, že adresát a jemu podobní něco takového pokládají
za naprostou zbytečnost.

„Lituji, nemám čas,“ odpověděl Kahl, aniž by mu stiskl ruku
nebo na něj pohlédl, a šel dál.

Úředník ho sotva přibrzdil, asi jako komár rozplácnutý
na předním skle. Z něj i z jeho laciného úsměvu zůstala jen
hromádka zelenkavé žluči. Kahl cítil v zádech jeho zaražený
pohled.

Kahl se zastavil u stánku vedle přepážek Air France. Mezi
cukrovinkami, snacky, hračkami, hi-fi sluchátky a proprie-
tami pro spánek v příjemné poloze se ještě schovávaly něko-
likery noviny.

Ve chvíli, kdy vzal do ruky *Wall Street Journal* ze stojanu
s mezinárodním tiskem, mu kdosi položil ruku na rameno.
Jako by mu páteří projel blesk.

Oslovil ho Sarkozista.

„Jak se máš? Nebyl jsem si zezadu jistý. Co děláš?“ Masožravý úsměv jako vždy pevně zavěšený pod příliš dlouhým a tenkým nosem. Napřáhl pravici.

Kahl s úsměvem přikývl a pohledem naznačil, že nemá volné ruce. Sarkozista stáhl ruku a dělal, že není uražen.

„Jsem pořád ve výkonném výboru.“

„Jak si vedete? Analytici vám předpovídají zářnou budoucnost.“

„Jsmo největší a děláme všechno proto, aby to tak zůstalo.“

„To je jasné, že s několika desítkami miliard zisku máte s čím hrát solidní defenzívu.“

Kahl se na něj podíval s lehce výhružným úsměvem.

„Solidní, ano. A ty, pořád u Drahi?“

„Ano, zrovna si užíváme odkupy. Banky jsou tak exponované, že nám teď nemůžou odmítnout.“

„Povyprávíš mi to v Cannes.“ Kahl naznačil hlavou, že jde zaplatit noviny.

„Ano, výborně, uvidíme se v Cannes.“

Kahl položil noviny na jeden ze stolků vedle kavárny uprostřed terminálu. Stockmana si všiml, až když si sedl o několik židlí dál. Pozdravili se pohledem, aniž by promluvíli. Stockman byl atypický lovec. Zajímal se jen o americké digitální start-upy ve chvíli jejich vstupu do série B, výjimečně do série C. Tehdy chytře posílal mail přímo zakladateli s nabídkou svých služeb na vybudování francouzské pobočky.

Takhle se dostal mezi první příjemce Googlu ve Francii, pak následoval MySpace, Skype, Facebook a dnes i Slack. Čekal se vstupem na burzu většinou osmnáct až dvacet čtyři měsíců po svém nástupu do společnosti, pak prodal svoje akcie, odešel z firmy a čekal na další kořist.

Byl multimilionář. Bylo mu sotva čtyřicet, a kdyby chtěl, mohl klidně přestat pracovat. Ale k čemu by to bylo? Vždyť mohl vydělat další miliony.

On byl také součástí té kasty, dokonce jejím vlajkonošem, jedním z těch, jehož příběh se vypráví těm nejmladším, aby pochopili, proč to všechno dělají.

Kahl nastoupil do letadla jako první a sedl si do první řady. Kuffík si dal pod sedadlo a příruční zavazadlo do přihrádky nad hlavou. Ještě si před sebe nemohl natáhnout nohy, vytvořila se kolem něj fronta na další sedadla. Za ním.

Otevřel si *Wall Street* a čekal, až se plebs usadí. Trumpovu vítězství bylo věnováno osm stránek.

Kahl pocítil změnu kurzu. Po příchodu sociálních sítí, zpráv ve sto čtyřiceti znacích, rovnosti názorů mezi vědcem z univerzity a Kevinem z Horní Dolní se opět ukázala kasta vládců a rozfoukala oharky ignorance a hněvu.

Kahl vzedmul hrud v unisonu se všemi svými souputníky na celém světě. Budou mít nového hrdinu. Byl dokonalým spojením několika desetiletí zapomnění a neúnavné práce na znovuzrození nečistého zvířete.

Muže po své levici neznal, ale v pravé řadě viděl Evangelistu a Aristokrata, oba v živém rozhovoru. Evangelistu poznal podle jeho stylu, na půl cesty mezi kalifornským inženýrem a newyorským hipsterem. Sako přes tričko odkazovalo na popkulturu osmdesátých let, na nohou džíny a bílé tenisky bez ponožek. Digitální prorok bez účesu Davida Shinga.

Aristokrata poznal podle jeho pečetiho prstenu. Jako prvorozený jej nosil na levém prsteníku, spolu se snubákem. Další sourozenci museli nosit prsten na pravém prsteníku. Kahl byl nadšen, když viděl, jak tito dva šašci potvrzují přísloví „šaty dělají člověka“.

Před Kahlem začala být trochu strkanice. Několikrát mu někdo vrazil do kolene nebo do nohou a vyrušil ho.

Pokračoval ve čtení.

Neměl rád tisk, nikdy ho neměl rád. Tvořili ho leda tak intelektuálové, příliš omezení na to, aby něčeho dosáhli, a ne dost hloupí na to, aby zavřeli oči před svým lidským údělem. Hrozen zahořklých individuí, která svůj čas tráví očerňováním těch, kteří převzali řízení násilí ve světě.

Nebyla to otázka politického přesvědčení.

Ze striktního pohledu rovnováhy sil stáli na jedné straně utopisté, kteří se domnívají, že se dají udržet klidné, vyrovnané a pokojné mezilidské vztahy. Na druhé straně stál Kahl a jemu podobní, tedy ti, kteří ztělesňují fyzické, morální nebo společenské násilí. Měli mnoho různých podob: fašisté, konzervativci, komunisté, reakcionáři, integristé, aktivisté.

Navíc věřili většinou opačným ideologiím, ale dokázali se shodnout na tom podstatném: na populistické vůli zotročit druhého.

Z trpkých myšlenek ho vytrhl hlas.

„Dobrý den, Kahle, nevím, jestli si na mě pamatuješ, potkali jsme se v konferenčním centru Dmexco Ioni v Německu.“

Kahl zvedl oči k autorovi této věty, správný směr mu ukázala ruka natažená pod jeho nose. Stál před ním Polytechnik a trpělivě čekal, až se dostane na své místo.

Kahl si na jejich setkání v září minulého roku v Kolíně nad Rýnem skutečně pamatoval. Byl to typický mladý muž vzešlý ze systému francouzského elitářství. Když se někomu představoval, vždy dodával „polytechnika“. Všude s sebou vláčel svůj studijní titul jako aristokrat svůj erb. Každá kasta má své konvence.

„Ano, pamatuju si na tebe,“ odpověděl Kahl a s jistým odpořem mu stiskl ruku.

„Musíme na Lions zajít na skleničku.“

„Nebudu mít čas.“

„Aha... OK. Tak v Paříži?“

„Možná...“ Kahl se znovu začel do *Wall Street*, Polytechnik popošel a s námahou skrýval, jak je uražen.

Kahl si musel připravit příspěvek na večer. Byl pozván organizátorem Mezinárodního festivalu kreativity, jedné z nejprestižnějších světových událostí z oblasti reklamy a komunikace. Akce probíhala v témž paláci, kde se před měsícem konal Mezinárodní filmový festival v Cannes. Po štrasu a flitrech sedmého umění, po Stevenu Spielbergovi, Georgesu Milleroovi, Parku Chan-Wookovi a Paulu Verhoevenovi museli udělat místo mocným, skutečným mistrům světa obchodu, tedy jim, kteří také chtějí vystoupat po těch slavných schodech a okusit glamour styl.

Jako viceprezident a výkonný ředitel Marketing&Operation, CMO, jedné z největších francouzských skupin, byl požádán, aby se podělil o svůj názor na digitální transformaci.

Potřebovali, aby je Kahl inspiroval.

A připojili jednu žádost: aby popsal svoji životní dráhu, aby vysvětlil, jak se stal jednou z nejlivnějších osobností marketingu ve Francii. Tento seznam úkolů nebyl nijak složitý a ani originální. Kahl každý rok pořádal na padesát konferencí po celém světě na stejné téma. A když k tomu připočteme stovku psaných interview, dalo by se říci, že Kahl už tuhle hru hrál mnohokrát.

Všechno to posilovalo dvojí fascinaci. Fascinaci tím, kdo uspěl, i když ho nenávidíme za to, co nám vrací, a fascinaci malicherností, ačkoli nás terorizuje tím, co by nám mohla odhalit.

Letadlo se dostalo na svoji letovou hladinu a stabilizovalo rychlost. Kahl toho využil, aby sáhl po koženém pouzdru a vytáhl počítač. Napsal si osnovu svého příspěvku a použil v ní témata, o kterých obvykle mluvil, a dodal jim trochu osobitosti etapami své kariéry. Z univerzitních lavic do výkonného výboru nadnárodní firmy, příběh to byl krásný, zvláště na sirotka,

na státního schovance od nejtělejšího věku. Dokonce i jeho příjmení, Doe, byl výmysl vypůjčený od amerických anonymů.

Po půlhodině sestavování osnovy a zapisování hlavních bodů, které udají rytmus jeho dvacetiminutovému příspěvku, se Kahl uvolnil.

Podíval se lépe na neznámého po své levici. Dokonalý, lehce šedivější padesátník, anglický oblek na míru, designové hodinky, iPad na e-mail. Kahl ihned poznal, že je to bankéř, další z jeho segmentů. Určitě viceprezident obchodní banky, měl všechny správné atributy. Kdyby Kahl nežil tak, jak žil, mohl mu dokonce závidět.

Ale Kahl dával přednost džínům, teniskám a sexy stážistkám.

KAPITOLA 4

Elga protáhla svoji kartu magnetickou čtečkou u neoznačených vrat. Jenom zasvěcení věděli, že cedulka *I feel lucky* v ulici de Londres, za velkými pařížskými obchody, značí vchod do francouzské pobočky jedné z nejmocnějších firem nového světa. Těžké dveře se otevíraly do impozantního paláce, v němž sídlí kanceláře Google France. Symbol modernosti a změn byl stočen jako had v mohutné, sto let staré haussmanovské budově v devátém obvodě.

Diskrétnost byla důležitá, vystavovat bohatství na odiv nepatřilo ke strategii firmy.

Elga se pozdravila s Dominikem, bezpečákem, který kontroloval, zda každý, kdo vchází, k tomu má povolení. Mechanicky mu ukázala svoji kartu s fotografií a on stejně mechanicky přikývl.

V roztržitosti si nevšimla tenké siluety, která využila otevřených dveří a vklouzla za ní dovnitř. Dominik postavě zastoupil cestu a požádal ji, aby se identifikovala. Jeho přízvuk prozrazoval východoevropský původ.

Elga poodstoupila a pak si všimla mladé stážistky, která nastoupila minulý týden. Pod chladným a rozhodným pohledem Dominika se celá schoulila.

„Promiňte, promiňte, tady mám kartu,“ řekla a pravou rukou freneticky šátrala v hluboké kabele.

Plynuly vteřiny a Dominik se ani nepohnul, všechny svaly napjaté, pohled upřený na dívčinu tašku. Konečně vítězně vytáhla svůj drahocenný seznam.

„Všichni musí nosit kartu viditelně,“ spokojil se s poznámkou Dominik a nechal ji projít do vnitřního dvora.

Elga šla také. Cestou skrz prosklené dveře hlavního vchodu bylo vpravo vidět šest pohodlných art-deco křesel. Kvalitní předměty umožňující čekat, až přijde hostitel a odemkne dveře vedoucí do prostor spolupráce.

U Googlu se nepracuje, tam se vynalézá a spolupracuje.

Vlevo stála dlouhá recepce, kde se měli hlásit klienti a návštěvníci. Staraly se o ni dvě hostesky, jedna blond a druhá tmavovláška, vždy elegantní a usměvavé. Celou recepci záležalo silné přirozené světlo uklidňujícího teplého odstínu.

„Ahoj, holky, jak to dneska jde?“ zeptala se jich Elga.

„Kromě toho šilence, co vyhrál volby, dobře,“ odpověděla tmavovláška.

„A co ty, nebyla moc velká zácpa?“ optala se blondýna.

„Ne, to ne, ale něco visí ve vzduchu.“

Protáhla kartu čtečkou u vchodu a zamířila doprava ke kantýně.

K té slavné kantýně.

Elga si ještě pamatovala svůj první den u Googlu. Pro každého googlera zůstávalo první setkání s kantýnou často živou vzpomínkou. A pro Francouze to možná platí ještě víc. Spojení kulturní gastronomie a hrdosti na toto privilegium zdvojnásobovalo galské nadšení.

Strava zdarma byla už dlouho pevným pilířem globální komunikace firmy. „Hýčkáme si své zaměstnance. Jsou nejlepší na světě, tak si zaslouží tu nejlepší péči.“